

Ivan Bačmaj

Na putu Đurđevac — Bjelovar, pred ulazom u Bjelovar, oko 22,30 sati u utorak 15. 11. 1977. godine, poginuo je u saobraćajnom udesu naš drug, dugogodišnji saradnik, direktor OOUR »Sišćani« Čazma i predsednik Skupštine Opštine, Ivan Bačmaj.

Nadomak Bjelovara isprečio se iz dosad neutvrđenih razloga kamion sa prikolicom. Nije bilo moguće izbeći jak sudar u kome je drug Ivan na mestu preminuo.

Drug Ivica je rođen 28. 11. 1930. godine u selu Golo Brdo kod Virovitice u radničkoj porodici. Osnovno školovanje završio je u Koriji kod Virovitice, a stručno školovanje u građevinarstvu, smer visokogradnja, u Virovitici. Ispit za građevinskog poslovođu položio je 1950. godine u Novoj Gradiškoj.

U 1946. godini kao 16-godišnjak zapošljava se u preduzeću »Bilogora« u Virovitici. Kasnije radi na poslovima niskogradnje u mestima Đurđevac, Virovitica, Veliki Grđevac, Bjelovar i Labin u Istri sve do polovine 1958. godine. Kao građevinski poslovođa za niskogradnju polovinom 1958. godine dolazi u Vodnu zajednicu »Čazma — Glogovnica« Bjelovar — sekcija Čazma.

Kao dobar radnik, stručnjak i organizator, drug Ivan je početkom 1960. godine postavljen za direktora Komunalnog poduzeća u Čazmi, gde radi do kraja 1961. godine. Zatim je 1. 12. 1961. godine imenovan za direktora Poljoprivrednog dobra »Sišćani« u Čazmi koje je kasnije organizovano u Ribnjačarstvo »Sišćani« Čazma.

Kao aktivni društveno-politički radnik 1974. godine je izabran za predsednika SO Čazma. Obavljao je i više društvenih funkcija u udruženjima i izvršnim organima privrede, struke i banke.

Izneti biografski podaci govore da smo imali čast i dužnost raditi, saradivati i družiti se sa izuzetno nadarenom ličnosti koja je snagom volje, radne energije i prirodne nadarenosti izrasla od radnika — poslovođe do predsednika SO.

Dolaskom u Čazmu i prihvatanjem odgovorne dužnosti direktora Ribnjačarstva »Sišćani« Čazma, počinje njegov neprekidni rad u službi slatkovodnog ribarstva. Dolaze do izražaja njegove sposobnosti radnika, organizatora i rukovodioca. Novo ribnjačarstvo na ledinama podno sela Sišćani trebalo je dograditi, uvesti tehnologiju, priučiti ljude i opremiti.

I sam u odgovornoj ulozi na novoj dosad nepoznatoj delatnosti, okuplja saradnike koji i danas vode proizvodnju i knjigovodstvo. Poziva na saradnju i pomoć veterana ing. Nikolu Fijana, koji vodi tehnologiju proizvodnje. Tako je Ribnjačarstvo »Sišćani« u Čazmi nastajalo i činilo prve korake, predstavljajući se ostalim već tradicionalnim ribnjačarstvima da u nastanku ide pravim solidnim putem poslovanja, vođeno sigurnom rukom dobrog organizatora i već iskusnog radnika. Kad su početne teškoće savladane i pokazani proizvodni rezultati kao rezultat uhodavanja nove proizvodnje u tom kraju, nesreća nije dozvolila bezbrižnost i nesmetan napredak skoro formiranog kolektiva. Jaka zima 1963. godine, donosi gubitak u poslovanju usled smrzavanja proizvodnje. Da zlo bude gore, organ za privredu općine Čazma predložio je likvidaciju Ribnjačarstva. U toj delikatnoj prilici drug Ivo je imao smelosti, snage i uverenja, da okupi radnike i da im snagom ubeđenja nadahne optimizam i predloži konkretne mere za izlaz iz teškoća i opstanak organizacije. Ostvarenje njegovih zamisli ulilo je snagu, polet i veru radnog kolektiva u njegovu ispravno rukovođenje, pa mu je davao poverenje u svakoj prilici u toku 16 godina rukovođenja, sve do završetka života u 47. godini i 31. godini neumornog rada.

U integracionim kretanjima 1966. i 1967. godine radi okrupljavanja poljoprivrednih organizacija, drug Ivan je umešnošću prvog kormilara, tražio pravi put i mesto svoje organizacije i uporno je branio od stranputica, da bi našao najbolje rešenje udruživanja sa ostalim organizacijama u grani slatkovodnog ribarstva, te tako u toj delatnosti uticao na okrupnjavanje i jedinstvo grane.

Njegovim savremeniciima a još više saradnicima je poznato da je u to vreme bio inicijator ZPR »Poljana — Končanica — Sišćani«, a nešto kasnije »Ribokombinata« Beograd. Njegov stvaralački smisao, nemir, radni elan i organizatorske sposobnosti uočavaju da je nastalo vreme i potreba da već uhodana i afirmisana organizacija sa relativno malim proizvodnim površinama ne može zadovoljiti potrebe kraja, grane

i poslovnih partnera. Zato se odlučuje na proširenje i ulazi u investicije izgradnje novih proizvodnih površina u susednom selu Vukšinc.

Skoro istovremeno prihvata priliku objedinjenja i pripajanja već postojećeg ribnjaka u selu Narta. Tako za relativno kratko vreme od 353 ha ribnjaka u Siščanima, izgradnjom 222 ha u Vukšincu i objedinjenjem Ribnjaka Narta sa Blatnicom površine 642 ha, nastaje ribnjačarstvo sa 1217 proizvodnih hektara i proizvodnjom u 1974. godini od 1717 tona ili 1411 kg/ha ribe. Time Ribnjačarstvo »Siščani« postaje treće po veličini i prvo po prinosima slatkovodne ribe u zemlji.

Primerne proizvodne rezultate postizala je organizacija sa razvijenim samoupravnim i međuljudskim odnosima u toj meri, da je sve bilo normativno regulisano i ljudima jasno i pristupačno, odnosi među ljudima u procesu rada na visini svesti, odgovornosti, poštovanja i radnog elana. Takve odnose, ličnim primerom, jasnim stavom i britkom reči, izgrađivao je drug Ivo. To je prenosio i na nivou »Ribokombinata« u svakoj prilici, ukazujući na potrebu čvršćeg i korisnijeg organizovanja, uz konkretne predloge efikasnijeg rada, zbližavanja i jedinstva.

Svoje radne osobine, iskustvo, pronicljivost, drugarstvo, pomoć i otvoreno i jasno ukazivanje na greške i propuste te način ispravljanja istih, ispoljio je i u organizovanju grane slatkovodnog ribarstva, zalažući se za njeno odgovarajuće mesto u društvu i oblasti poljoprivrede. U tom pogledu bio je predsednik Grupacije slatkovodnog ribarstva Hrvatske pri Republičkoj privrednoj komori. U Udruženju slatkovodnog ribarstva Jugoslavije bio je uvek aktivan, za što bolje poslovanje i odnose, težeći uvek progresu i društvenim odnosima koje naše društvo izgrađuje.

Van osnovne organizacije, radne organizacije »Ribokombinata« i grane slatkovodnog ribarstva, bio je aktivan društveno-politički radnik u Komuni Čazma, zajednici opština Bjelovar, Privrednoj komori regije i Kreditnoj banci Bjelovar i Zagreb. Dugogodišnja društveno-politička aktivnost u matičnoj komuni donela mu je 1974. godine, izbornu dužnost predsednika prve delegatske Skupštine Opštine Čazma. U tom

svojstvu je mnogo doprineo izgradnji samoupravnih odnosa veća i organa Skupštine i radu delegacija i delegata.

U porodičnom životu ogledao se izraz njegovih osobina i aktivnosti. Uz sve radne i društvene zauzetosti stizao je da se posveti i brizi za porodicu. Sa suprugom Maricom odhranio je i odgojio dva sina, koji su danas svoji ljudi sa odsluženom vojnom obavezom i majstori automehaničarske struke. Nešto stariji Zdenko je familijaran i ima trogodišnjeg sina Zorana. Unuk Zoran bio je veliko zadovoljstvo deda Ive. Vreme provedeno s njim, posle mnogih dužnosti i čestih putovanja, toliko ga je relaksiralo, da je i širem krugu prijatelja pričao o svom unuku Zoranu.

Poslednjeg dana pred oproštaj sa Ivom predstavnicima »Ribokombinata« posetili su njegovu porodicu i tada je na naše utehe zbog velikog gubitka i bola njegova ostarela majka grcajući u suzama izustila »teško mi je kad njega nema sa vama ovde«.

Otišao je iznenada, u pokretu, u radu.

Takav je bio drug Ivica: radan, poletan, energičan, pronicljiv, društven, veseljak i ozbiljan, sa punim osećajem mere šta učiniti u koje vreme i u kojoj prilici. Zato je svuda i u svakoj sredini i društvu bio potreban, poželjan i dobro došao, a njegovo eventualno odsustvo se znatno osećalo.

Izgubili smo iskrenog druga i prijatelja, neumornog pregaoca, spremnog da se bori, pomogne i savetuje. Zato nam gubitak teško pada i šteta tim gubitkom je neprocenjiva.

Njegovu trajnu odsutnost dugo ćemo osećati svi koji smo s njim radili i saradivali, a najviše oni gde je najviše boravio i dao — porodica, osnovna organizacija, radna organizacija »Ribokombinat« i grana slatkovodnog ribarstva.

Sve nas je zadužio u tolikoj meri da smo obavezni slediti njegove osobine i radne uspehe, pomoći njegovoj familiji i trajno mu obeležiti spomen.

Njegovi saradnici, drugovi i prijatelji sačuvaće ga u trajnom sećanju.

Neka je večna slava i hvala drugu Ivanu Bačmaju!

Ilija Bunjevac